

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aangevoelen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

381. Het Indianenmeisje. — 382. Het Spookschip. — 383. De Heke van Baudeloo. — 384. De Gevangene op het eiland. — 385. Een avontuur aan de grens. — 386. Hoe Pol renner werd. — 387. De Booze Heer. — 388. De Vuurtoren van het eiland Rona. — 389. Een jongen in den Boerenkrijg. — 390. De Page van Graaf Egmont. — 392. Een Harde Les. — 393. De vlucht van de kermis. — 394. Een Vlaamsche cow-boy. — 395. Het Bloemenmeisje. — 396. De Slaven van Oostende. — 397. Een Smokkelaar aan de Leie. — 398. Een Redder in den nood. — 399. Het Geheimzinnig Huis. — 400. Uit Droevige dagen. — 401. Het spook op de spoorbaan. — 402. Avonturen met een Hoed. — 403. Een Woelig Leven. — 404. De Geheimzinnige Kruisvaarder. — 405. De avonturen van een Hovenier. — 406. Een bange Vlucht. — 407. De nieuwe Kasteelheer. — 408. De jonge Landlooper. — 409. De Twee Kameraden. — 410. De Spion. — 411. De dochter van den Visscher. — 412. De dochter van den Bezembinder. — 413. Een Huichelaar. — 414. De Erkentelijke Indianenhoofdman. — 415. Onvergetelijke Avonturen. — 416. Een vreemde Nacht. — 417. De Hoop op de Duinen. — 418. Leo op de kostschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Dragonder van het Uilenhof. — 421. De strijd tegen de slavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erfdeel. — 424. De vrijdelde Diefstal. — 425. Op het eenzaam Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonacht. — 428. Het vuur in den nacht. Een moedige Knaap. — 429. Het Kerstfeest der Schiedreukelingen. — 430. Voor het Recht. — 431. Het spook van Sytt. — 432. De dappere Kasteelknaap. — 433. In Duizend Vreezen. — 434. De Toovenare van Diksmuide. — 435. Acht maanden op een onbewoond eiland. — 436. Ontmoetingsd. — 437. Een gestoorde Nacht. — 438. De Stem aan de deur. — 439. Het geheimzinnig bedrijf. — 440. De Smokkelaars van Blankenberghe. — 441. Een drama aan de grens. — 442. Een Godsoordeel. — 443. De verrader. — 444. Zeventien op 't dorp. — 445. Een Rakker. — 446. De dochter van den Indianenhoofdman. — 447. De Smokkelbende. — 448. Het verlaten Schip. — 449. De wasschoze. — 450. De Avonturen in de Hooglanden. — 451. De Gestoorde Zesvliegenkoers. — 452. Uit een gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 454. De Slaven van de Beukenharst. — 455. Kars, de Herdershond. — 457. Een angstige Tocht. — 458. De verkleede Krijgsmann. — 459. De Heldin van Maestricht.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

PRIJS: 60 CENTIEMEN.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Westeren.

De Cow-Boyen zijn Zuster

Uitgave Hans-Van der Meulen, Contich.

De Cowboy en zijn Zuster

I.

In de Noord-Amerikaansche vlakke van Kansas stond de eenzame hoeve van Dries Meulnare, een Vlaming, die wegens den hongersnood van 1845 uit zijn land was vertrokken om over den Oceaen zijn geluk te beproeven.

Hij was landbouwer geweest, ergens tegen Tielt in West-Vlaanderen. Maar mislukte oogsten en ziekten onder het vee, hadden hem tot ondergang gebracht.

Hij verkocht wat hij nog bezat en vertrok met zijn vrouw en een zoon en een dochter naar Amerika. Talrijke Vlamingen weken toen uit.

Amerikaansche maatschappijen verkochten land in de woeste vlakke en leenden geld aan de vreemdelingen.

Zoo had Dries Meulnare een hoeve kunnen bouwen. 't Was nog een ruw, houten huis met een lage schuur en kleinen stal.

Een schutting, een palissade, omringde het hof, als een bescherming tegen wolven en beren en ook wel tegen Indianen, de eigenlijke meesters

der streek, die niet altijd de blanken met een gunstig oog bekeken.

't Was nu Winter en Meulenare zat een pijp te rooken bij den haard. Zijn kinderen, de zeventienjarige Michiel en de vijftienjarige Liza waren naar vrienden, ook Vlamingen, hun naaste geburen, maar die toch een uur van daar woonden. De sneeuw lag tamelijk hoog; Michiel en Liza waren samen op Bles uitgereden, een flink paard, dat stevig door de sneeuw kon stappen.

— 't Is de naaste week Kerstdag, zei vrouw Meulenare.

— Ja... en gij denkt aan Vlaanderen, sprak Dries.

— Ik hield zooveel van Kerstdag. We bakten dan 's avonds wafels... familie kwam eten... we zaten plezierig bijeen. En tegen twaalf uur gingen we naar de Kertsmiss, met de lantaarn over den kerkwegel... We hoorden dan de klokken. O, ik zou er nog zoo gaarne eens naar luisteren...

— Ja, hier zitten we verloren op de prairie. We kunnen slechts nu en dan eens naar de kerk gaan te Stokton. 't Is een dag reizen er heen en een dag terug. En nu ligt de weg onberijdbaar.

— Was het nog maar een weg door de bosschen!

— 't Is eigenlijk een karrespoor. Och, Elodie, ik denk ook dikwijls aan Vlaanderen en nu in den Winter, als ik weinig te doen heb, nog meer

dan anders. Ge herinnert u, hoe ik in den Winter boomen uit 't bosch haalde voor mijnheer Leinen, ook over de sneeuw. Op een avond was het laat geworden. De maan kwam zoo schoon op. We waren al ongelukkig geweest, maar ik had toch moed. Ik die vroeger zelf een knecht en een meid kommandeerde, werkte als een slaaf voor anderen. Dien avond wankelde ik van moeheid op mijn beenen, maar ik wist, dat thuis de haard lustig brandde en gij mijn eten zoudt klaar hebben. Ik ontmoette in het bosch mijnheer Leinen, die met vrienden op jacht was geweest. Leinen zei, dat ik niet genoeg boomen weggehaald had voor het loon, dat hij mij betaalde. Hij beweerde dat ik den luiaard uithing. Ik antwoordde, dat niemand zoo hard werkte als ik. Leinen lachte, toen een van zijn vrienden zei, dat ik veel praats had voor een uitgeschudde boer. Die heeren bespotten me over mijn tegenspoed. Ik noemde hun praat gemeen. Leinen zei dan, dat ik « gedaan » had. Hij kon beleefder werklieden krijgen. En dien avond hebben we het besluit genomen naar Amerika te vertrekken.

— Ja, Dries, ik herinner het me goed. Er waren ginder veel onrechtvaardige menschen.

— Het is hard voor hen te moeten dansen en springen als ge zelf baas zijt geweest en ze u bespotten om ongeluk. Maar soms vraag ik mij

af of ik wel deed met te vertrekken. Ik veroordeel u en de kinderen tot een eenzaam en hard leven. Gij denkt veel aan België, aan ons dorp, uw familie.

— Ja, maar ik was het toch geheel met u eens om naar Amerika te gaan. En de kinderen zijn hier gaarne. Ze helpen ons goed.

— God zij gedankt, ja... Maar ze missen veel. We wonen een uur van onze naaste bureu. Soms zien we in een heele week geen andere menschen. Voor mij doet dat niets.

— Michiel en Liza klagen toch niet. Martel uw hoofd niet, Dries. Zeker, het is hier een hard leven, maar we gaan stil vooruit. We hebben dezen Zomer goede oogsten gehad. We konden al wat terug betalen van het geleende geld. Er is eten in overvloed. 't Is eenzaam in deze streek, maar in het voorjaar komen er weer twee families in den omtrek. En zoo zal er hier een dorp ontstaan. We zijn vrij en hebben geen komplimenten af te wachten van heeren als Leinen. Wees niet droevig Dries. Maar natuurlijk denken we aan het oude land, aan onze familie en vooral wanneer er feestdagen naderen als Kerstmis met hun herinneringen. Weet ge wat, we konden onze bureu vragen met de Kerstdagen hier te komen. Ik heb wel geen wafelijzer, maar ik zal koeken bakken. Ge kunt het kerstverhaal voorlezen uit de Gewijde Geschiedenis en Liza zal de kerst-

liedjes zingen, die ze te Tielt op school heeft geleerd. Wat peinst ge ervan ?

— O, ja, Elodie, dat is heel goed. Zoo vieren we Kerstfeest op de prairie. Jammer, dat de kinderen nu al de uitnoodiging niet mee genomen hebben.

— Michiel zal nog wel eens naar de Landuyts rijden. Dat is voor onzen cow-boy een plezier-ritje.

— 't Is een heel goed gedacht, hernam Meulnare. We moeten gezelligheid zoeken bij elkaar en zoo leeren de kinderen ook hier de Hoogdagen eeren.

Moeder glimlachte naar haar braven man. Ja, ze dacht veel aan het eigen land : ze had er nog drie zusters en een broer. En ze schreide wel eens in stilte. Maar ze zou nooit haar tranen aan haar man en kinderen laten zien. Integendeel, ze wilde het voorbeeld geven van moed en wilskracht.

Het huis was eenvoudig bemeubeld ; tafels, stoelen, banken, kassen en beddebakken hadden Meulnare en zijn zoon zelf vervaardigd. Dat alles kostte in de kleine stad Stokton te duur. En men moest zich zooveel mogelijk zelf behelpen.

Vader en moeder hadden als eerste doel, het geleend geld geheel af te betalen. Dan zouden ze zich rustiger gevoelen.

Lustig brandde nu het vuur in den haard. Meulnare en Michiel hadden in den Zomer veel

hout uit het bosch gehaald. Ze wisten, hoe streng de Winter kon heerschen. Men had veel meel, rijst, gedroogd spek, eenige hespen, vleesch in de kuip, een grooten hoop aardappelen. Naar den winkel in de stad behoefde vader of Michiel niet veel te rijden. Ook de kleederen waren in orde. Aan de nieuwe modes dacht men hier zelfs niet.

— Ik hoop, dat de kinderen toch niet te lang uitblijven, zei moeder. Michiel is wel eens roekeloos.

— Maar Liza zal hem waarschuwen als het tijd is.

— De avond valt zoo gauw.

— O, ze zullen reeds op de thuisreis zijn. Baas Landuyt zou ze trouwens wel wegzenden als ze hun uur vergaten.

Zoo zaten Meulnare en zijn vrouw rustig bijeen, ver, heel ver van hun geboorteland. Op een rek stonden boeken. De kinderen lazen daarin. Ze hadden al goed Engelsch geleerd, maar thuis spraken ze altijd Vlaamsch. Ook verkortte men de lange winteravonden door het spelen met de kaart of lotto of ganzenbord.

Ja, het was hier een heel ander leven dan in het eigen land.

Michiel Meulenare was zeventien jaar, maar geleek wel een jonkman van twintig, zoo flink was hij opgegroeid. Ook Liza had een kloeke gestalte. Het leven in de wilde prairie deed hun geen kwaad.

Ze zaten nu samen op Bles. Ze hadden een kwartier geleden de hoeve van Landuyt verlaten.

Ze moesten door een deel van het uitgestrekte bosch. Het was er reeds schemerig, al droegen de hooge, oude boomen geen bladeren meer. Toch gaf de sneeuw wat klaarte af.

Eensklaps werd het paard onrustig. Het bleef staan en snakte zelfs achteruit tot verwondering van zijn jongen baas.

— Alloh, Bles, wat scheelt er aan, vriend, zei Michiel. Ge ruikt toch zeker al den warmen stal en ge maakt geen haast!

Michiel was zeer aan het paard gewoon. Hij reed er van 't voorjaar tot in den Herfst veel op, over de weidevlakte, om het vee samen te drijven en ook wel om te jagen. Hij was immers cow-boy van vaders hoeve, al werkte hij ook mee op het land.

— Bles wordt iets gewaar, dat niet juist is, zei Michiel.

— Toch geen wolven, zeker? vroeg Liza angstig.

— Neen, neen, die knapen zitten veel dieper in het bosch. Maak u niet bang. Er mag gerust een wolf komen. Dan blaas ik er eens naar met mijn geweer. Ja, zusje, we zitten in Amerika en we rijden hier niet van Schuiferskapelle naar Tielt, waar alleen eens een hond naar u bast. Bles, wat snuffelt ge toch? vervolgde Michiel.

't Leek wel of het dier niet voorbij een zeer dikken boom wilde. Het was een reusachtige eik, dien Michiel niet met de armen zou kunnen omspannen. De stam vertoonde een spleet en leek hol.

De knaap sprong uit het zadel.

— Wat wilt ge doen? vroeg Liza.

— Blijf gerust zitten. Hier, pak den toom. Ik moet eens in dien boom kijken.

Michiel nam zijn geweer. Liza blikte hem angstig aan.

— Laat ons toch voort rijden! smeekte ze. Het zal seffens donker zjn.

Maar haar broer antwoordde niet. Hij ging naar den dikken boom en plots stak hij met kracht den kolf van zijn geweer naar beneden in de holte. Tegelijk week hij een stap achteruit.

— Wat doet ge toch? vroeg Liza weer.

Plots slaakte ze een gil. Ze zag een zwarten kop uit de spleet te voorschijn komen en hoorde een vervaarlijk gebrom. Bles begon angstig te steigeren.

— Michiel, Michiel ! schreide het meisje. Een leelijk wild beest ! Pas op !

't Was een beer, die in zijn winterslaap gestoord was geworden en zich nu woedend omhoog werkte. Maar Michiel gaf hem den tijd niet om zijn klauwen uit te slaan. Vlug vuurde hij zijn geweer af en trof den beer in den opengesperden muil. Nog een schot en toen stak de knaap het dier den loop van het geweer in de keel. De beer had het nog eenige oogenblikken erg benauwd, maar kon zich niet meer verweren en weldra was hij dood.

Liza kreeg haar tegenwoordigheid van geest terug en bedwong het paard.

— Zie zoo, die beer is van ons, zei Michiel tevreden. Een kostbare huid. En van zijn vet kunnen we olie smelten. We rijden nu rap naar huis en dan kom ik met vader onzen zwarten knaap halen.

De beer hing met den kop voorover door de spleet van den boom.

Michiel klom weer op het paard, dat dadelijk rustig was.

— Maar hoe wist ge dat daar een beer zat ? vroeg Liza, die nu haar broer bewonderde.

— Bles was onrustig. Hij snoof iets bijzonders en wilde niet voorbij dien eik. Dus zat er wat in dien boom. Ik vermoedde dat het een beer zou zijn, die daar zijn winterslaap hield. Ik heb al

veel geheimen uit het bosch geleerd van Joe, den jager. En nu kreeg ik dadelijk zin den zwarten baas te vangen. Ik denk, dat hij wakker was en juist zijn schuilplaats zou verlaten, om voedsel te zoeken.

— Waren we wat later geweest, dan hadden we hem kunnen tegenkomen, zei Liza. En hij zou ons aangevallen hebben.

— Misschien. Deze beren zijn anders niet zoo kwaad. Ze eten meest planten en honing, maar, als ze honger hebben, zouden ze ook een mensch verslinden.

— Vader en moeder zullen raar opzien als we het hun vertellen.

— Ja, zulke ontmoetingen hadden wij rond Tielt nooit. Daar gingen we wel eens naar een beer kijken in het wilde beestenkot op de kermis. Joe moet nog dikwijls in een gevaarlijke klimpartij zijn leven wagen om het hol van een beer te ontdekken.

— En eet zoo'n beer dan niet in den Winter ?

— Hij teert op zijn vet. Maar soms gaat hij toch eens uit, om voedsel en ik denk, dat deze mijnheer dat juist van plan was. Anders zou hij wel dieper gezeten hebben. De holle stam is voorzeker maar de deur van zijn onderaardsch hol en tegelijk de luchtkoker. In den Zomer vreet de beer zich vet. Dan wandelt hij heel ver naar boomgaarden om fruit te rooven. Hij eet ook

gras, groenten en hij houdt veel van mieren. Op honing is hij verlekkerd en het kan hem niet schelen dat de bijen hem stralen in zijn dikke pels. Hij dringt ook in de stallen en rooft schapen en geiten, zelfs wel eens een koe en een paard. De beer is dikwijls een slechte vader. Als de berin jongen heeft, wil de beer die opeten, en dan moet het wijfje ze tegen papa verdedigen. Dat doet ze met groote woede en kracht.

— Hoeveel jongen krijgt een berin ?

— Een, twee of drie. Ze worden meest in Januari geboren. Jonge beren zijn altijd vriendelijke beestjes, zegt Joe. Het is een plezier ze te zien spelen. Hij heeft er wel eens gekweekt, en dan getemd. Op de kermissen bij ons liepen er Duitschers met tamme beren rond.

— Ja, en die dansten dan !

— De beestjes worden blind geboren en pas na een week of vier openen ze de oogen. Na een jaar of twee worden ze brommig en lastig. Een beer heeft een taai leven ; hij kan vijftig jaar oud worden. Ze spreken bij ons wel eens van een beer op sokken. Dat is omdat het beest op zijn voetzolen loopt. Een beer kan goed klimmen. Hier in Noord-Amerika zijn de beren zwart. Men noemt hem ook baribal. In Europa zijn er meer bruine beren.

— Eigenlijk is een beer niet zoo gevaarlijk ?

— Als ge hem gerust laat, neen. Hij valt

den mensch alleen aan als hij zich moet verdedigen of wanneer hij fel uitgehongerd is. En dan gebruikt hij meer zijn klauwen dan zijn tanden. Als ge van zoo'n berenklauw 'n trek krijgt, ligt uw lichaam in eens open, geloof het maar. Daarom moest ik rap zijn, toen de zwarte kerel zijn snuit uit den boom stak. Ver in het Noorden, aan de zee leven de ijsberen, vervolgde Michiel.

— Dat zijn witte.

— Ja. Joe is ginder geweest. De ijsberen zijn de grootste en met hen moet men meer opletten. Een ijsbeer kan wel drie meter lang worden en acht honderd kilo wegen. Dat zijn andere gasten ! Een ijsbeer is sterk en woest en ook kwaad. Hij zwemt en duikt, maar komt aan land om menschen aan te vallen. Hij sleurt ze zelfs uit bootjes mee. De ijsberen eten meest visschen en zeehonden, maar ze houden ook van doode walvisschen. Ze gaan veel in troepen op jacht.

— Ik heb er van gelezen, zei Liza.

— O, ja, in dat boek over de noordpooltochten. De jagers zijn fel op ijsberen, want de pels is kostbaar. En ze eten het vleesch ; van het vet maken ze brandstof en van de spieren touwen. Een ijsbeer is van groote waarde in die verre, eenzame streken. Het is ginder maanden lang nacht. Dan zwerven de ijsberen over het ijs.

— Michiel, onze kameraden te Tielst moesten het eens weten, dat ge hier een beer vangt.

— We zullen het aan oom Frans en tante Melanie schrijven. Daar komen mijn oude maten naar de voorlezing van onze brieven luisteren. Maar het zal wel April zijn eer ze onze nieuwjaarsbrieven krijgen. We moeten ze eerst naar Stokton brengen, en wie weet wanneer ze van daar vertrekken.

Stokton was de naaste stad, eigenlijk nog een kolonie van houten huizen en winkels. Men moest van daar eenige dagen reizen naar een boot, die over de Missouririvier naar den spoorweg te Sint-Louis voer.

Zoo al babbelend en luisterend waren de kinderen ongemerkt aan de ouderlijke hoeve gekomen. Liza liet zich vlug van het paard glijden, liep naar binnen en riep opgewonden uit :

— Michiel heeft een beer geschoten.

De ouders keken haar ontsteld aan.

— Michiel is toch niet gewond ? vroeg moeder.

— O, neen... hij heeft niets. De beer zat in een hollen boom. Maar Michiel, die Bles in den stal geleid had, kwam dan zelf binnen en deed zijn verhaal.

— Wel, jongen dat is een buitenkansje, sprak Meulenare tevreden. Kom, we gaan er om. We zullen de kar inspannen. Neem Baai. Bles heeft al genoeg gedaan.

Baai was hun tweede paard. Michiel keerde naar buiten terug en vader stak een lantaarn aan.

Zijn vrouw vroeg hem toch voorzichtig te zijn, want vooral bij avond, leek het bosch haar vol gevaar.

Meulenare en Michiel reden heen.

III.

Toen vader en zoon in het bosch den grooten eik naderden, meenden ze er de gedaante van een mensch te zien.

— Er komt al een ander om mijn buit... het is niet rechtvaardig, zei de knaap. Wie kan dat zijn !

— Maar dat gaat zoo niet, sprak Meulenare.

Beiden namen al vast hun geweer. Ze zouden om een beer wel niet een mensch dood schieten, maar het was goed zich op alles voor te bereiden.

Daar stond een Indiaan, een lange, slanke man. Meulenare en zijn zoon ontstelden niet erg van hem. Ze ontmoetten meermalen Roodhuiden, die handel kwamen drijven en zich ook naar Stokton begaven, om er paarden en wild te ruilen voor allerlei waren.

De Indiaan had den beer reeds uit den stam getrokken en scheen juist van plan hem de huid af te doen. Hij hield een groot mes in de hand.

— Goeden avond, vriend. Mijn zoon heeft dien beer geschoten en wij komen hem halen, sprak Meulenare in 't Engelsch.

— Ik beest uit boom gehaald, zei de Indiaan in dezelfde taal en hij richtte zich dreigend op.

— We zullen dien mijnheer onze geweren toonen, maar ge moogt niet schieten, sprak de landbouwer nu in 't Vlaamsch tot Michiel.

De Indiaan zag de twee wapens op zich gericht en week achteruit.

— Recht is recht, hernam Meulenare in het Engelsch Ge ziet dat wij met paard en kar om den beer komen.

De Roodhuid grijsde, doch dadelijk verdween hij tusschen de boomen.

— Hij gebruikt zijn verstand, zei Michiel.

— Ja, maar we mogen hem niet te veel vertrouwen. Hij is misschien om kameraden. Laten we voort doen !

Meulenare had een Vlaamsche kar doen maken, waarvan hij de kas achterover kon laten zakken. Zoo was het gemakkelijker den beer op het voertuig te schuiven. Dan werd de kas weer recht geduwde.

Plots snorde er een pijl langs Michiel.

— Die valsche Indiaan schiet op ons ! riep de knaap uit.

Maar reeds vuurde Meulenare zijn geweer af. Hij schoot in den blinde, doch dat zou voor den Roodhuid toch een waarschuwing zijn.

— Laten we snel weg rijden ! sprak hij. Ik blaas de lantaarn uit. Zijn zoon greep de leidfels

en het paard scheen ook het gevaar te begrijpen, want het stapte haastig heen. Weer ronkte een pijl boven de kar. Meulenare en zijn zoon bogen zich tusschen de zijwanden. Zoo waren ze veilig voor het wapen van den sluipenden Indiaan.

Spoedig waren ze buiten het bosch. De Roodhuid scheen hen niet te volgen.

— Dat is een gemeene kerel, zei Meulenare. We zullen nog moeten opletten.

— Waarom zou hij in de streek rond zwerven?

— Ja, waarom ? 't Voorspelt niet veel goeds.

We zullen waakzaam zijn, als er een van die gasten ergens rond draait, zijn er gewoonlijk meer in de buurt. Merken we morgen nog iets van de aanwezigheid van de Indianen, dan moeten we de politie van Stokton waarschuwen, want die eene kerel bewees al, dat het geen leden zijn van een goeden stam. Misschien is er een dievengroep op gang.

Sommige Indianenstammen beroofden de blanke kolonisten.

— Daar staat een man bij de palissade, zei de knaap.

— 't Zal toch zeker geen Indiaan zijn, sprak Meulenare en hij greep reeds zijn geweer.

Even vreesde hij, dat Roodhuiden de hoeve bezet hadden, maar gul klonk het :

— Goeden avond, Meulenare ! Ik kom eens op bezoek.

— 't Is Joe, de jager ! riep Michiel blij.

— Ja, hij is welkom ! zei vader.

Een kloeke man kwam nader.

— Ik heb al gehoord, dat Michiel een beer geschoten heeft, zei hij.

— Ja, Joe, en we hebben den kapoen mee. Wel vriend, we zijn blij u te zien.

— Ik moet te Stokton zijn en natuurlijk kom ik eens goeden dag zeggen. Maar heb ik u niet hooren schieten ?

Meulenare verhaalde zijn ontmoeting met den Indiaan.

— Het is een van de Pawnee's ; ik heb al van hem gehoord, zei Joe. Hij is elders in den omtrek ook gezien.

— Wel, het is voor mij een geruststelling, dat ge hier zijt !

Dies Meulenare schudde Joe hartelijk de hand. En Michiel was zeer verheugd zijn vriend terug te zien.

— Ik zal eens rap helpen om den beer te vilen, sprak Joe. 't Is het best, dat dadelijk te doen.

— We brengen hem in den stal.

Vrouw Meulenare en Liza kwamen ook zien. Joe was al binnen geweest. Hij zou den baas en Michiel een eindje tegen gaan, toen deze juist aankwamen.

Michiel sprak opgewonden over den Indiaan tot moeder en zuster.

— O, wat zullen we nu beleven ? vroeg vrouw Meulenare angstig.

— Joe is bij ons ! hernam Michiel op geruststellenden toon.

De beer werd nieuwsgierig bekeken. De mannen sleepten hem toen naar den stal. En het duurde niet lang, dank aan de vaardigheid van Joe, of de beer was van zijn pels ontdaan. De jager spande deze aan draden om te drogen.

Men sneed dan het logge lichaam aan stukken en Joe vergaderde het vet in een vat. De rest werd weggeworpen.

— Ware het een jong beestje, we zouden de hespen rooken, die zijn smakelijk, beweerde Joe. Maar van een ouderen knul zijn ze taai als leer.

De moeder en Liza hadden intusschen het avondeten bereid. De mannen en Michiel wuschen zich flink en gingen toen in huis.

— Joe, gij blijft toch eenige dagen ? vroeg Meulenare.

— Als ik mag, ja.

— Mogen ? Ge weet wel, dat ge ons van te voren geen bode behoeft te zenden. We zijn altijd blij een goeden vriend te ontvangen.

Joe was een Amerikaan, die al sedert zijn jeugd, over de prairie en door de bergen zwierf.

Meulenare had kennis met hem gemaakt, toen Joe op zekeren dag ziek op de hoeve kwam en om een plaatsje in de schuur vroeg. Maar de gastvrije

Vlamingen bezorgden hem een bed en verpleegden hem uitstekend. De jager leed aan koorts; hij genas spoedig. Hij dankte zijn weldoeners hartelijk. Een week later kwam hij terug met allerlei wild. Daarmede wilde hij de goede menschen beloonen en sedert was hij de vriend des huizes geworden. 's Zomers in den druksten tijd hielp hij Meulenare een paar weken op het land. En dikwijls had hij de kolonisten goeden raad gegeven.

Gezellig zat men nu bij elkaar. De Meulenare's spraken allen voldoende Engelsch. Het eten smaakte goed. Joe vertelde al meer van zijn jachtavonturen tot groote vreugde van Michiel.

Plots hoorde de knaap Bles hinniken.

— Vader er is iets niet in orde, zei hij. Bles verwittigt ons.

Het werd een oogenblik zeer stil. En weer hoorde men als een angstig geklaag van het paard.

— We zullen gaan zien zei Meulenare.

De mannen en Michiel namen hun geweer.

— Wees toch voorzichtig, vermaande moeder.

— Ja, ja, stelde Joe haar gerust.

Ze gingen buiten. De baas en Michiel zagen niets, maar Joe liep snel naar de palissade.

— Volg me ! zei hij.

De jager sprong behendig over de schutting heen en daar verraste hij een Indiaan, die zich

scheen te verduiken. Meulenare en Michiel volgden. De Roodhuid wilde een mes grijpen, maar werd vlug overmeesterd.

Zijn oogen fonkelden van woede.

— Ik misdoe niets, laat me gerust! zei hij in gebroken Engelsch.

— Valsche Pawnee ! schold Joe.

De drie blanken sleurden hem door de poort op het hof.

— De roover kwam zeker op den beer af, zei Meulenare. En hij zou de paarden ook wel meegenomen hebben. Ha, deugniet, nu smeekt ge om genade, maar in het bosch wildet ge, om een ellendigen beer, mijn zoon en mij neerschieten! vervolgde hij nijdig.

Vrouw Meulenare en Liza kwamen verschrikt aan de deur.

We hebben een Indiaan gepakt, zei Michiel.

— Willen we den dief maar ineens onschadelijk maken ? vroeg Joe, die gewoon was de harde, wreede, ongeschreven wetten der prairie te volgen.

— Wel ja, zei Meulenare, die nog verbitterd was over de moordpogingen van den Roodhuid.

De Indiaan verstond die bedreigingen en smeekte om zijn leven.

Liza sprong voor de mannen.

— O, neen, ge moogt hem niet dood schieten! kreet ze.

Ze duwde het geweer van Joe weg.

— Wees niet zoo wreed ! sprak nu ook vrouw Meulenare. Geen moord op ons hof !

— Hem vrij laten, zeker ? zei Joe. En dan komt hij den een of anderen keer met een bende terug, vermoordt u allen en steekt het hof in brand. Ik ken de Pawnee's.

— Laat hem leven ! vroeg Liza weer. Toe vader, spaar hem, vervolgde ze in het Vlaamsch. God verbiedt ons een mensch te dooden.

— Gij hebt gelijk, bekende Meulenare. We zullen den Indiaan gevangen zetten en morgen naar Stokton voeren. Dan moet de politieoverste over hem oordeelen.

De Indiaan begreep, dat hij niet moest sterven en dankbaar keek hij van Liza naar vrouw Meulenare.

De mannen lieten hem opstaan en duwden hem in huis.

— Zet u daar in den hoek ! beval Meulenare en hij wees naar een bankje.

Gedwee gehoorzaamde de Roodhuid. Hij keek nog angstig, maar de medelijdende Liza bracht hem een stuk brood met vleesch.

— Wat komt gij hier in de streek doen ? vroeg Joe, in de Indianentaal.

— Ik wilde jagen....

— Stelen ja !

— Neen, neen...

— Op menschen jagen ! Ge hebt naar dien man daar en zijn zoon pijlen geschoten.

— Ik was kwaad omdat zij den beer meenamen. Maar ik heb er spijt van. Het was slecht van mij.

— Spijt ? Ja, nu ge hier gevangen zit ! bromde Joe. Och, wat helpt het den kerel te ondervragen ? vervolgde hij in 't Engelsch tot zijn vrienden. Hij zal het ons niet vertellen of er vrienden van hem in de buurt zijn ! We moeten vannacht de wacht houden.

— Bles zal ons verwittigen, als er gevaar is ! verzekerde Michiel, die zijn paard goed kende.

— Meulenare, ik zal u een fermem waakhond bezorgen, beloofde Joe.

— Ja, dat is goed.

Men beraadslaagde, wat men nu met den Indiaan zou doen. Joe stelde voor hem stevig te binden in den stal.

— Daar is het te koud, hij is toch een mensch, zei vrouw Meulenare. Steek hem in het achterkeukentje. Het is er warm... Leg er een bos stroo.

— Ge zijt veel te goed voor den schavuit ! beweerde Joe.

Maar Michiel haalde een paar bossen stroo en Joe bond den Indiaan de handen en voeten op dat nachtleger.

Liza bracht den gevangene nog een deken. Ze

was zulk een goedhartig meisje en wilde geen kwaad met kwaad vergelden.

De mannen en Michiel zouden den Indiaan den volgenden dag naar Stokton brengen.

IV.

't Werd nu bedtijd. Maar Joe zei, dat hij bij den haard bleef zitten om de wacht te houden.

— Dan waak ik met u, besloot Meulenare.

— Ga gerust te bed. Ik sluimer en toch let ik op. Ik slaap trouwens altijd op één oor, beweerde de jager.

Het gezin begaf zich dan ter ruste. En het werd stil in huis.

Michiel lag een tijd wakker maar de vermoeidheid won het van zijn lust om te luisteren of hij niets verdachts zou hooren.

Joe dutte ook. Het was kort na middernacht toen hij wakker schoot. Weer hinnikte Bles.

— Halloh ! riep de jager.

Meulenare kwam vlug, half gekleed uit zijn kamer.

— Het paard schreeuwt, zei Joe,. Er is onraad. O, hoor eens !

't Leek of er menschen op het hof liepen. Dadelijk daarop bonsden er harde slagen op de deur.

— Indianen ! fluisterde Joe, nu toch hevig

ontsteld. We zullen ons leven duur moeten verkoopen. De schelmen zijn al over de palissade.

Vrouw Meulenare, Michiel en Liza werden ook wakker en stonden op. Ze hoorden angstig het vreeselijk nieuws en luisterden naar de slagen op de deur.

Michiel greep evenals de mannen zijn geweer. De toestand was eensklaps zeer ernstig.

— Kom hier... kom hier ! riep de Indiaan, die gevangen zat in de achterkeuken.

Joe wierp de tusschendeur open.

— U blaas ik 't eerst van al dood ! schreeuwde hij. Gij zijt de voorlooper van de rooversbende, de spion.

Maar Liza trok den loop van zijn geweer weg.

— Niet schieten ! schreide ze.

— Laat mij de mannen buiten spreken, en ze zullen niets tegen u doen, hernam de Roodhuid.

— Houdt ge ons voor onnoozelaars ? snauwde Joe. Ja, we zullen u zeker bevrijden !

De deur bezweek en vier, vijf Indianen sprongen binnen. De gloed van den haard viel op hun bruine gezichten, waarin woest de oogen flikkerden.

De mannen en Michiel waren zoo verrast, dat ze geen tijd hadden te mikken en achteruit weken voor opgeheven bijlen. De kerels hadden het spoor van hun vriend gevonden ; het eindigde hier.

De gevangene riep iets in zijn taal en dadelijk zakten de bijlen.

— Waarachtig de kerel wil ons redden, zei Joe, die de Indiaansche woorden verstaan had.

Liza had een mes gegrepen en sneed de banden van den gevangene door. Zij had een groot vertrouwen in hem.

De Pawnee stond op en verscheen voor de andere Roodhuiden, die hem verbaasd en blijkbaar ook verheugd aanstaarden.

De bevrijde keek van Joe naar Meulenare en zei in gebroken Engelsch :

— Ik ben overste van stam...

Hij wees naar Liza en vrouw Meulenare en vervolgde :

— Goed kind... goede vrouw... mijn leven gered... mij eten gegeven en deken... Vuurvogel mijn naam... Vuurvogel is dankbaar... Wij niets doen... heen gaan...

Hij sprak dan weer in de eigen taal tot zijn mannen, die vriendelijk naar Liza keken en haar toeknikten.

Vuurvogel richtte zijn fonkelenden blik op Joe.

— Gij oplet... u ontmoet... dan uw scalp aan mijn zadel hang... zei hij op heftigen toon.

Hij streelde Liza over de lokken en gaf een bevel aan zijn stamgenooten. Allen trokken weg. Vuurvogel werd onvoorwaardelijk gehoorzaamd.

't Was ven stil in de kamer. 't Leek wel of men door een wonder van den dood gered werd en het nog niet gelooven kon.

Joe loerde dan buiten.

— Ja, ze trekken waarlijk voort en ze hebben niets meegenomen, zei de jager die gewoon was de duisternis met zijn scherpe oogen te peilen. O, Liza, we danken aan u ons leven ! Gij hebt ten beste gesproken voor dien Roodhuid, toen wij hem wilden dooden. Ge hebt hem vriendelijk behandeld. En ook een Pawnee kan dankbaar zijn.

— God zij geprezen, dat alles zoo afgelopen is ! sprak vrouw Meulenare.

— Maar zullen ze nu niet naar de Landuyts, onze geburen gaan, zei haar man, weer ontsteld.

— Misschien ! Ze zijn toch op roof uit, zei Joe. Landuyt heeft drie groote zonen, ze kunnen zich goed verdedigen, doch ze moeten gewaarschuwd worden. Ik rijd er heen. De Indianen zijn te voet. Ik kan gemakkelijk voor hen aan de hoeve zijn...

— Ik ga mee ! riep Michiel uit.

— Maar jongen ! In zulk een groot gevaar, wedervoer moeder.

— Dan kan vader bij u en Liza blijven. Ge weet nooit wat er gebeurt.

— We moeten trouw zijn jegens onze bureu.

Ja, Michiel, rijd met Joe mee, sprak Meulenare. Ik houd hier de wacht.

Moeder stemde nu ook toe. En de jager en Michiel reden vlug heen. Ze maakten een kleinen omweg, voor de Indianen en draafden toen heen, zoo snel als de sneeuw het toeliet.

De hoeve van Landuyt lag in diepe rust. De baas kwam ontsteld naar de deur op het geklop. Hij deed dadelijk open, toen hij Michiels bekende stem hoorde. En nu vernam hij, wat er aan de hand was. Haastig wekte hij zijn zonen. Ook de vrouw en twee dochters stonden op. Allen waren ontsteld, maar, zoo noodig, zouden ze zich dapper verdedigen. De wapens werden klaar gelegd.

Joe en Michiel waren weer naar buiten gegaan en hielden er de wacht. Na een half uur vernamen ze stemmen.

— Ginder zijn ze, fluisterde Joe. De Pawnee's willen toch rooven vannacht.

Vlug waarschuwde hij Landuyt. Men schoof eenige ramen op en legde den loop der geweren door de opening. Men zou de Roodhuiden niet laten naderen. Weldra zag men de gestalten tegen de sneeuw afteekenen.

— Nog niet schieten, zei Joe zacht. Afwachten, wat ze zullen doen.

De bende trok echter voorbij. Allen verademden.

— Vuurvogel wil niets ondernemen, sprak Joe. Hij heeft tegenslag gehad en zal dat als een slecht voorteeken beschouwen. Ze druipen af.

Men waakte nog tot 's morgens. Doch er gebeurde niets.

Liza had het gemoed van Vuurvogel tot zachtmoedigheid gestemd.

De Landuyts bedankten Joe en Michiel hartelijk voor hun hulp. Deze reden nu terug. Meulenare had reeds een nieuwe deur gemaakt. De familie hoorde met vreugde dat alles wel verlopen was. Ze had nog angst uitgestaan.

Joe nam een paar uur rust. Dan reed hij naar Stokton, om aan de overheid kennis te geven van de aanwezigheid in de streek der Pawnee-roodhuiden.

Politie kon nu patroeljeeren. Maar de Indianen bleken teruggekeerd te zijn naar de bergen.

De Landuyts vierden Kerstmis bij de Meulenare's Vader las ontroerd de geschiedenis van het Kindeke in de kribbe. En Liza zong van dat Kindeke, van Jozef en Maria, en van de herders uit Betlehem.

Moeder had smakelijke pannenkoeken gebakken. Joe, die ook aanwezig was, zei, dat die Vlaamsche Kerstviering hem diep ontroerde.

Waar goede wil is, kan men ook in de verre eenzaamheid gelukkig zijn.

Met Nieuwjaar moesten de Meulenare's op bezoek bij Landuyt. Nu was het hier feest. Joe was al weg. Maar in Januari keerde hij terug en bracht twee flinke honden mee, een voor elke hoeve. Michiel was blij met dit geschenk. Hij metselde een hok voor Bello, zooals hij den hond noemde. Maar 's avonds logeerde het goedige dier in de warme keuken.

De lange Winter ging voorbij. Michiel dreef de koeien en schapen naar het nieuw gras op de vlakke. Hij en Liza hielpen vader bij het zaaïen en planten en den anderen landarbeid.

Een half uur van hun hoeve werden twee nieuwe boerderijen gebouwd en zoo kreeg men nog burenen, een Vlaamsche familie uit het Meetjesland en een Engelsche.

* * *

Op een schoonen dag in Mei kwam er een Indiaan naar de hoeve van Meulenare. Het was Vuurvogel. Hij wenschte allen goeden dag, maar keek toch het vriendelijkst naar Liza.

— Dat meisje braaf, zei de Roodhuid. Zij heeft hart van Vuurvogel veranderd. Ik niet wil meer rooven en moorden. Ik ga naar Stokton... laat me opschrijven als handelaar. Ik wil koopen en verkoopen aan witmenschen...

Hij bleef op de boerderij eten en reed toen naar de stad. Vuurvogel en zijn meeste onderdanen werden inderdaad rustige handelaars, gelijk

zoo veel Indianen, die vrede boven oorlog verkozen.

Vuurvogel kwam dikwijls op de Vlaamsche boerderij en Liza las hem voor uit de gewijde geschiedenis. Ze moest natuurlijk het Vlaamsch in het Engelsch vertalen. en belangstellend keek de Indiaan naar de platen van Christus, die de menschen leerde zachtmoedig te zijn en zich te bekeeren van het kwaad.

Vuurvogel werd een Christen. Dat had Liza bewerkt, toen zij geweld weerde.

Meulenare ging steeds vooruit. Michiel hoedde weldra als cow-boy groote kudden paarden en vee en vader verkocht jaarlijks veel van die dieren aan Vuurvogel. Liza hielp moeder thuis. Nu waren er meiden en knechten op de hoeve.

Zoo hebben talrijke Vlamingen zich in Amerika tot flinke landbouwers opgewerkt.

EINDE.